

A MI LAPUNK

M A G Y A R P A R N A S S Z U S.

Zsoltár gyermekhangra.

Irtta: *BABITS MIHÁLY.*

*Az Úristen őriz engem,
mert az ő zászlóját zengem.*

*Ő az Aldás, Ő a Béke,
nem a harcok istensége.*

*Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.*

*Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.*

*Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.*

*Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkát meg se hallja.*

*Csendes Ő, míg mi viharzunk,
békéjét nem bántja harcunk.*

*Az Uristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.*

*Az Ő országát, a Békét,
hárcainkra süketségét.*

*Néha átokkal panaszlom,
de Ő így szól: „Nem haragszom!”*

*Néha rángatom, cibálok: —
tudja, hogy csak Őt kívánom.*

*Az is kedvesebb számára,
mint a közönbös imája.*

*Az Uristen őriz engem,
mert az Ő zászlóját zengem.*

*Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?*

*Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.*

*Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.*

*S kell, hogy az Ur áldja, védje,
aki azt éneklé: Béke!*

Babits Mihály 1883-ban Szekszárdon született. Ady Endre mellett legjelentősebb lírikusunk. Ő a modern művelt ember költője, nem harcos életű, a benső élet, a lélek finomságainak, lázas nyugtalanságának örömeit és szenvedéseit éneklé a nyelvi kifejezés és a formai készség rendkívüli tökéletességével. Költeménykötetei közül híresek: Herceg, hátha megjön a tél is, Recitativ, A nyugtalanság völgye. Regényei: A gólya kalifa, Timár Virgil fia, új hangot ütöttek meg a magyar prózában. Igen mélyek és eredeti meglátásnak irodalmi értekezései. Műfordításai pedig a magyar műfordítás leglényegesebb eredményeit jelentik Arany János óta. Nemrég megjelent hatalmas regénye, a Halálfi, az új magyar irodalom jelentős határköve.

Kazinczy Ferenc emléktáblája.

A brünni magyar főiskolások Corvinia egyesülete a magyar nemzet kegyeletének örök kifejezésére november 12-én helyezte el a brünni Spielberg falain azt a gyönyörű emléktáblát, amelyet a magyar nemzeti megújulás egyik legkimagaslóbb szellemi vezérének örök emlékére állít fel a nemzet kegyelete. A komor falak mögött a szabadság, egyenlőség és testvériség szent eszméjének sok fennkölt bajnoka szenvedett martiriumot meggyőzéséért.

Kazinczy is négy esztendő (1795—1799) töltött a spielbergi kazamatában a Martinovich-ügyben való részvétele miatt, három évet pedig Buda, Obrovic, Kufstein és Munkács tömlöceiben. A nedves börtön megrontotta egészségét, olykor írószereit is elszedték, de ő rozsdafestéssel, néha vérével s ablakából gyúrt vesszővel jegyezte. A börtönben sem lankadt s az ő élete megtanítja a nemzetet, hogy csak

a megfeszített munka hozhat áldást az egyénre, csak a munka vívhatja ki a tiszteletet a nemzet számára.

A brünni magyar főiskolai hallgatók Corvinia egyesületének ünnepe országos ünnapi kereteket öltött és számos szép beszéd hangzott el.

A brünni kazamatákban szenvedett az olaszok nagy költője is, Silvio Pellico, aki legszebb művében éppen brünni fogságának szenvedéseit énekelte meg. Pellico és társainak tiszteletére az olaszok néhány

évvel ezelőtt állítottak fel a spielbergi citadellában emlékművet. Így kerül egymás mellé az olasz és a magyar múlt szimbóluma.

Kazinczynak alakja közel áll szívünkhöz, mert sokat szenvedett, de azért is, mert neki köszönhetjük a magyar nyelvnek könnyedségét, pallérozottságát, amely nélkül

irodalmunk sohasem érhetne volna el mai magas színvonalát. Kazinczyt szokatlan szóképzéseiért kortársai közül sokan kinevették, kicsúfolták, de ő minderre nem hederített, ment kitérített célja felé nyugodtan és biztosan, míg meg nem alkotta nyelvünk megújításának nagy művét. Ez az ő legnagyobb érdeme, amiért mi magyarok nem lehetünk eléggé hálásak neki. Kazinczy, a neológok vezére, addig csiszolta és fejlesztette nyelvünket, amíg alkalmassá nem vált mindazoknak a fogalmaknak és gondolatoknak kifejezésére,

amelyek a művelt emberek közt otthonosak. A magyar parlagi nyelvből szalonyelvet csinált.

A brünni magyar fiúk nagy dolgot műveltek a márvány emléktábla elhelyezésével. A remekművü emléktáblát itt mutatjuk be olvasóinknak. A latin szöveg magyar fordításban így hangzik: „A magyarok kiváló írójának, Kazinczy Ferencnek kegyeletteljes emlékezetére, aki 1795-től 1799-ig itt volt fogoly, elhelyezte az Urnak 1927-ik esztendejében a brünni Corvinia.”

VÁNDOR, SZENT, HOVÁ LÉPSZ E HELY.
MENJ S MONDJAD HAZÁMNAK
HOGY TÖRVÉNYEIDÉRT KÉSZ VALA VESZNI FIA.

PIAE MEMORIAE ILLUSTRISSIMI
HUNGARORUM SCRIPTORIS
FRANCISCI KAZINCZY
QUI AB ANNO 1795 USQUE AD
ANNUM 1799 HIC ERAT CAPTIVUS.
POSUIT A.D. 1927 BRUNNIENSIS

„CORVINIA.”

Gondolatok Kazinczy emlékünnepeén.

— *Elmondta Brünbnben november 13-án Jankovics Marcell dr. —*

Kazinczy emlékünnepeén én is méltóan akarok hódolni az ő dicső és nemes szellemének.

Ugy érzem, hogy az itt elhangzott szépséges szavakat legharmónikusabban fejezem be és a magyar kultúra újjászületése előharcosa szellemének a legigazabb kegyelettel hódolok, hogyha a magyar ifjúsághoz fordulok, hogy visszhangot kérjek néhány gondolatnak, mely becsületes, szerető lélekből fakad. Azzal a mérhetetlen szeretettel szólok, mely mindenkor betölti lelkemet a magyar fiatalság iránt, — fogadják szavaimat úgy, mint az idősebb testvér őszinte beszédét, — mint az immár őszülő emberét, ki nem akarja, hogy elválaszthassa az idő a nemzet virágától, ki nem akar megöregedni, mert látni és élni akar — jövőt.

Azzal kezdem: hiszek az ifjúságban, de csak abban, mely dolgozni tud, mely akarni tud, mely józanul jár egyenes utakat, egyenes utat, melyről nincs letérés se jobbra, se balra, — azt az utat, melyet a magyar sors, — nem — rosszul mondom — nem a sors, hanem a magyar génusz kijelölt neki, — bármely ország földjén kell is végigélni életét. Ennek az életnek célja csak akkor van, ha legalább egy porszemét szolgáltatott a magyar kultúregységnek biztos alapul.

Az első kérdés, melyet néhány szóval akarok érinteni, milyen legyen a magyar ifjúság műveltsége?

Önkényt értetődik, hogy nem azt a tudást és művelődést értem, mely vagy az egész emberiség közkincese, vagyis p. o. számok és a természeti erők különböző tudományainak tárgya, mert ez a tudás bizonyára egyenlő lesz az egész földön, hová csak elhatolt a betű és a betű értelmének, a tudománynak tisztelete. Ugyancsak nem értem a más, az idegen nemzetek alkotásainak ismerését sem, mely alkotásokkal a más nemzetek ajándékozták meg az egyetemes civilizációt.

Ertem e kérdés felvetésekor egyedül azt a műveltséget és szellemet, melyet a magyar ifjú saját nemzete irodalmából merít, hogy ez irányt szabjon gondolkodásának, izlésének, világnézetének.

Érzem, hogy e kérdés fölvetésével elérkeztem ahhoz az őszinte véleménynyilvánításhoz, amelyért rendszeren kijár a megkövezés. A mai zavaros időkben önkénytelenül eszembe jut Victor Hugó egy cikke, melyet fiatalon elhunyt költőbarátja halálára írt:

„Dans ce moment de mélée et de tourmente littéraire qui faut-il plaindre, ceux qui meurent ou ceux qui combattent . . .” Irja a nagy francia. Vagyis: „Az irodalmi zavar és vihar e pillanatában kit kell sajnálnunk, azokat-e, kik

meghalnak, vagy azokat-e, kik küzdenek.” Nem jut-e nyugalom osztályrészül azoknak, kik lojalissak és akik ellen lojalítás nélkül folyik a harc, — azoknak, kik végre is nem akarnak mást, mint hogy áldozatkészen ajándékozzák hazájuknak az új szabadságot, a művészet és az intelligencia szabadságát. Nem szabad-e nekik néha bizonyos irigységgel hátra fordítani fejüket azok felé, kik mögöttük már elesetek és kik már sirjukban pihennek? Invideo — úgy mond Luther Worms temetőjében — Invideo, quia quiescent. „Irigylem őket, mert már nyugosznak . . .”

Ez jut eszembe, hogyha magam körül látom a világnézetek áldatlan harcát akár irodalmi téren, akár az eszmék bármely harcterén.

S minél élesebb a harc, annál aktuálisabb a magyar ifjúság állásfoglalása, mert ettől az állásfoglalástól függ sok minden, — elsősorban az ifjúság saját jövője, mert megmérlegeltetik és nem szabad könnyűnek találtatnia!

Ennél a kérdésnél elsősorban igazi meggyőződéssel állást kell foglalnom az ellen, hogy a magyar ifjúság csupán könnyelműen kidobott jelszavak után induljon, — legyenek e jelszavak akár egyszerűen nagy írók nevei, akár elvont jelszavakba jegecesedett fogalmak.

Nyíltan vallom, hogy helytelennek tartom azt, hogy a magyar ifjúság egyszerűen a legújabb magyar irodalomból kiválaszt egy vagy akár kettő-három fényes nevet, — egy vagy három írónak kiválassza alakját és ezek irányát, stílusát, szellemét állítsa föl egyedül követendő példának, egyedül üdvözítő vezércsillagnak.

Méltóztassanak megengedni, hogy példaként se említsem az egyre újra meg újra felhangzó neveket. Ezt épen nem kicsinyességből vagy bártortalanságból teszem, hanem épen abból a nagy tiszteletből, mely kijár a zseninek vagy annak a szellemnek, mely a zseni alkotásaiban tükröződik.

Írói nevek jelszóvá avatása nem hoz alkotó harcot, hanem jelfeljebb csak áldatlan guerilla küzdelmet nemes és értékes hagyományok ellen. Ezenkívül a méltatlan feledés futóhomokját hinti más korok és más irányok jeleseire vagy az elkedvelenedés némaságát akarja rákényszeríteni azokra az esetleg feltörő tehetségekre, kiknek hitvallása egy jöttát eltér a jelszónak kiválasztott nagy név hitvallásától, irányától, stílusától, egyéniségétől.

De meg ez a harc nem is szép, mert egyenesen azt a benyomást kelti, hogy a törpék elbújnak az óriás mögé és onnan nyilaznak a gyönyörtan vándorra. A meglámadott csak az óriást látja maga előtt, — az irodalmi jelszóvá avatott dicső nevet — s ezért nem mer előre menni . . .

Ez már önmagában véve a legsúlyosabb

vesztésekre vezet: alkotó munkánk megakasztására.

Sokszor megfordítva történik. Az igazi nagyságnak bálványá emelése árt magának ennek az abszolút nagyságnak. Az egyik nézet vallói saját bálványuk mellett nem látják meg másoknak igazságát, — viszont a mások az igazi nagyságot is támadni kezdik, mert csakis bálványnak tekintik — és ezáltal lerántják a köznapiság porába és meglépázzák az irodalom szent prestige-ét.

Végül pedig az irodalmi nevek alatt folyó hang nem más, mint üres jelszó-küzdelem, mely a tudás, a műveltség s elsősorban az izlés teljes egyoldalúságára vezet. A jelszóból üres külsőség lesz és odavész a tartalom.

Talán még veszedelmesebb az irányok osztályozása elvont fogalmak szerint, mert az elvont fogalmak a leglabilisabb jelszavak. A legcéltalanabb osztályozás az irodalmi hívők között a felosztás maradiakra és modernekre. Az irodalomban az egyedüli érték a szép köntösben megjelenő igazság vagy az igazság köntösében megjelenő szépség. Az igazán értékes ezer évvel sem válthat maradvá és azt érték nélkül a legmodernebb is efemér, — egyszerűn olcsó divaticikk, melyet a legbűbajosabb tündér — a nemes izlés holnap vagy holnapután sutba dob.

Ha nézzük a más, hasonló jelszó-harcok multját, látjuk a veszedelmet. Hova vezettek a „szabadság, egyenlőség, testvériség“ gyönyörű jelszavai — önmagukból kivetköztetve és badarul alkalmazva. Mások szabadságának békefogóit kovácsolta belőlük a merev alkalmazás. A vallás jelszavából szeretet nélkül a türelmellenséget csinálták. A liberálisizmus jelszava takarója lett áldatlan kezek destruálásának — és így tovább. Ezek csak példák, mivé válnak a jelszók mögé vonuló küzdelmek.

A lázas modernség csákánya sok helyen már lerombolt szentelt köveket a mult megmohosodott épületeiből és az utókor kincseket adott volna e szentelt emlékek megmentéséért, mikor már késő volt.

Eszembe jut a multak közerválásánál Olaszország példája. Ott drákói törvény véd mindent, amihez történelem, irodalom, művészet, becsület, — a nemzet bármelyik szentelt emléke fűződik. Ahol lehet, vasrács véd mindent, hogy a modern láz le ne rombolja. Csak egy példát. Genovában a pompás, a művészeti, az ipari, az emberi haladást szolgáló paloták között áll egy két ablakos rozoga viskó. Remekbe készült vasrács védi, mert ebben a viskóban élt Cristoforo Colombo, a nagy Kolumbus, kinek lángelméje új világrészt ajándékozott a renaissance emberiségének.

Az irodalomban is szeretném ilyen remekművű vasráccsal körülvenni azoknak emlékezetét, kik bizony nagyon modernnek voltak a maguk idején és mérhetetlen értéket hagyományoztak reánk, melyet eléggé megbecsülni nem is tudunk, mert készen kaptuk, — melynek üde hamvát el

nem veheti sem az idő, sem a jobb vagy sokszor csak jobbnak tartott alkotások perzselő ragyogása sem, csupán a vakság nem akarja meglátni vagy a túltengő önhittség kicsinyli le . . .

Ezért Kazinczy Ferenc ünnepén kérem a magyar ifjúságot, hogy irodalmi művelődésében, mely egyedül adja meg egyéniségének nemzeti jellegét, ne válasszon nagyotmondó, de semmit jelentő jelszavakat, hanem igyekezzék elmeríteni lelkét a százados, a szervesen összefüggő kultúra egyetemébe. Balassától Petőfiig, Petőfitől Adyig, — Gvadányitól Jókaiig és Jókaitól Móriczig azt igyekezzék, csak felszíni olthatatlan szomjúsággal, ami szép és nemes és jó és magyar és épen azért nekünk örökké — modern. Az irodalom méltalásakor a magyar ifjúság egészséges ösztönét követve ne felejtse el, hogy nem mindenki magyar, ki magyarul beszél és nem mindig magyart ír az, aki magyarul ír...

A másik, ami az irodalmi hatásoknál is fontosabb a magyar ifjúság jövőjében, a mai idők által ezerszer fölvetett romboló jelszó, a világnézeti kérdésnek nevezett probléma, mely nem is probléma, — az, hogy hová húzzon a magyar ifjúság? Hajoljon az úgynevezett „általános emberi“ irány felé vagy kövessen megalakulást nem ismerő nemzeti irányt?

A felelet — Isten után reményelem! — nem lehet kétséges.

Öszintén megvallva, gyarlóságommal nem is vagyok képes megérteni az „általános emberi“ örök hangoztatását . . .

Olyan végtelenül tág ez a jelszó, e fogalom, hogy hihetetlenül higgá válik tartalma. Olyan óriás, mint a káosz idején az első bolygók, melyek anyaga még szétfolyó, megfoghatatlan tömeg, — légnemű. Csak midőn e bolygó már virágzó, termő földdé, olthonná, hazává tömörült, érezzük rajta jól magunkat, csak akkor tudunk megállani rajta, a mi glóbuszunkon.

Hogy ne lelkesedném az egész emberiség minden nagy eszméjéért, — de mégis csak melegebben dobog a szívem az én nemzeiemet érdeklő gondolatokért. Hogyne fájna az emberiség minden sebe, bánata, — de mégis csak legjobban fáj az a fájdalom, legjobban boldogít az az öröm, mely az enyémekeket éri . . . az enyémekeket, a magyarokat, az én nemzeimet!

Híszem már körülöttem a természet úgy alkotott mindent, hogy meg kell értenem az egy vér, az egy géniusz szavát. A természetben nincs „általános emberi“, nincs szürke egyformaság. A forró égövön pálmák, — az északi szirten fenyők, — a déli napban pazar orchideák, — a magyar földön kalászkok . . . Sohasem lehetnek egyformák és nem válhatnak egymáshoz hasonlókká . . . Nem lehetnek egyszerűen általános növények . . . Klimájuk, a multjuk, a magjuk, a gyökerük más és más, — mások az életfeltételeik, mások a rendeltetések.

Ne akarjuk őket megfosztani egyéniségeik től, fajuktól, hazájuktól — ép úgy ne merészelje senki megfosztani az embert a veleszületett vagy géniusza által lelkébe ihletett nemzeti érzésétől az „általános emberi“ végtelen nagy és ép azért nem fogó, gyöngye gyalujával.

Az általános emberi fogalma csak a nagy, élettelen, mozdulatlan gép, — hajó erő, az örökké élesztő tűz: a nemzeti érzés.

És itt ne feledjünk még egyet. — azt, hogy mi magyarok kevesen vagyunk!

Az amerikai Unió 120 milliójával, — a britt nemzet megszámlálhatatlan millióival, — a föltámadó német nemzet gazdag embertengerével, — az olasz nemzet, melynek a római nagyság emléke szárnyakat adott, megengedhetné önmagának, hogy ifjaiból leadjon az „általános emberi“ nagy semmiségébe... És ezek a nagy nemzetek nem engedik meg maguknak ezt a u xust, hanem azt kívánják fiaiktól, hogy szívük-

kel, agyukkal, szóval, tollal, tettel, hitvallásukkal tagjai maradjanak annak a szent, nagy közöségnek, melyet történelem, a vérség, az együtt-ézés, közös szenvedés, közös dicsőség vagy a láthatatlan, megfoghatatlan erő: a géniusz egy nemzetté formált.

Fiatal véreim! A magyaroknak épen nem szabad megoszlan! Nem létezhetik külön világnézettel „általános emberi magyar“ — ez önmagában abszurdum. A magyarországi, a szlovenszki, az erdélyi, a bánági magyar — nyelv, nemzeti érzés szempontjából csak egyetlenegy magyar ifjúság lehet, — az ifjúság, mely magyar. ha alkot, magyar, ha küzd és szenved, ha örül, ha sikert ér el, — mert azzal a tudattal él és hal, hogy minden termő gondolata, minden tette sohasem a magáé, — hanem a nemzete becsületéé.

Ilyennek képzelem, ilyennek kívánom én — és csak ilyennek fogadom el a mai idők magyar ifjúságát!

Az irattáska kincsei.

Irja: ABONYINÉ KERESZTURY MARGIT.

Mikor egy könyv elolvasása után meghatottságot érezünk, amikor azt látjuk, hogy valamelyik eddig ismeretlen tárgykör a könyv elolvasása által megvilágosodott előttünk, mikor nagyobb fényre lobbant bennünk a hazaszeretet örökmécsese, amikor a könyv elolvasása után buzdítással, új erővel telt meg a szívünk, mikor igaz érzéssel szállt a lelkünk az örök Istenhez, ezekből a könyvek olvasása után járó szebb-nemesebb érzésekből, a tudásból, amit általa szereztünk, kapjuk meg a választ arra a kérdésre, hogy miért tanulunk irodalomtörténetet és miért kell könyveket olvasnunk.

Hogy az élet útjain eredményesen járhasunk, jó tanítómesterekre van szükségünk. Ilyen a tapasztalás is. De nem minden ember élete nyújt tapasztalásra való alkalmat. Ehhez segítenek hozzá a könyvek. A leírt és elolvasott történetekből látjuk meg ilyenkor, hogy emberek adott helyzetben hogyan viselkednek. De nem mindig fogadjuk el az író által rajzolt, elképzelt vagy akár az élelből vett történetek szereplőinek cselekedetét. Hozzá adjuk a magunk gondolatait, mérlegeljük, hogy mi hasonló helyzetben úgy tettünk volna-e. Ezekkel a gondolatokkal, mérlegelésekkel pedig bővül és gyarapodik tudásunk, önállóbb és biztosabb lesz minden cselekedetünk, gyorsabb az elhatározó képességünk, kifejezőbb és biztosabb a beszéd és írás-készségünk.

A nemesebb érzéseket is fejleszti vagy ébrentartja a jó könyvek olvasása. A nemzeti lelkesedésnek levelesládája az irodalomtörténet.

Mindent megtalálunk benne a szájhagyománytól kezdve a mai napig. S látjuk belőle, hogy nem veszett el az a nép soha, melynek lelkében megmaradt a nemzeti érzés. A költők, írók mindig ápolták ezt. S így az egyéneken keresztül népük sorsát, elhelyezkedését — sőt annak jólétét is irányították.

A nemzet irodalmának történetét ismerő fiúkból és lányokból álló nemzet nem vesztet el soha.

S a nemzeti érzés csak az első szem abban a lánckörben, mely a könyvek olvasása által kovácsolódik, de amely folyton nagyobb és nagyobb területet zár be. Mert a nemzeti érzésből fakad a család szeretete és az istenfélelem. A családhoz való ragaszkodásból a társadalomban való elhelyezkedés, az igazság, a jog- és a kötelességérzet. Ezekhez kapcsolódik a tudás. Jellemünket formálja, tartalékerőkről gondoskodik a jó könyv.

Tartalékerő a tanultság. És sok tartalékerő biztosítja a sikert.

A nagy fegyvertárat, amellyel az élet harcában felszerelten kell állanunk, jó könyvek ismerete által szerezhethetjük meg.

Kazinczy Ferenc céltudatos munkájával a sorsnak nem kedvence, de első volt abban, hogy a magyar nyelv kifejező ereje és tömörsége ma a klasszikus latin és a modern angol mellett áll, zengzetességében pedig az olaszt közelíti meg, úgy a mint azt ő maga is hirdette, remélte és álmolta.

Grosschmidt Géza

Karácsonyi legenda.

Irta: PÁLOSY ÉVA.

Akkor régen, mikor kigyult a csillag Betlehem felett, élt Betlehem városában két öreg ember. Szegények voltak mind a ketten és nyomorúságos viskójuk ott állott egymás szomszédságában. Jakabnak hívták mind a kettőt, de hogy könnyebb legyen őket megkülönböztetni, egyiket úgy nevezték: szomorú Jakab, a másikat pedig így: dalos Jakab.

Szomorú Jakabot senki sem látta kacagni; komolyan, szorgalmasan végezte napi munkáját, másra nem volt gondja és még imádkozás közben sem dőlt fel orcája; csak a Messiást várta, minden szeretetet, minden mosolygást neki őrizett meg.

Dalos Jakab mindig dalolt, pedig hosszú szakálla hófehér volt már. Ha szomorú emberrel találkozott, nem nyugodott addig, míg annak arcára is mosolyt nem csalt. Nem tudott elmenni kicsi gyermek mellett, hogy meg ne csókolja, meg ne ölelje. Magához hívta a kóbor kutyákat és enni adott nekik. Ha poros úton eldobott virág hevert, lehajolt érte, lefújta szirmairól a port és letette a zöld fűre, hogy ott haljon meg testvérei között.

Ha szomorú Jakab ilyenkor meglátta, becs mérőn vállat vont és azt gondolta magában: — Hiábavalóság!

Igy élt egymás mellett a két öreg addig, míg kigyúlt a csillag a bethlehemi istálló felett. Ők is látták a fényességet és elindultak, hogy megnézzék, mi történt ott künn a város végén?

Odaérve, látták az angyalokat, a pásztrokat és látták a királyokat, akik mind-mind imádni jöttek az isteni gyermeket. Látták, mint teszik ajándékukat a Kisded elé — és szomorúság szállt szívükbe, mert ők szegények, nagyon szegények voltak és semmijük sem volt, amivel kedveskedhetek volna a kis Jézusnak.

Ahogy ott álltak, könny gyűlt öreg szemükbe és kétségbeesetten mondták egymásnak:

— Nekünk semmink sincs, amit neki adhatnánk!

Szűz Mária meghallotta szomorú szavukat és vigasztalóan szól hozzájuk:

— Adjátok hát néki a szíveleket.

A két öreg megvigasztalódva nézett egymásra.

Szomorú Jakab letérdelt. Kivette a szívét és két kezébe fogva felajánlotta a kis Jézusnak.

— Nézd, kicsi Jézus — mondotta boldogan — Néked adom a szívem, mert nincs semmi másom. A szívemet adom, mely telve van Irántad imádatlással és tisztelettel. Egész életemben őriztem számodra, senkinek nem adtam benne helyet soha, mert Téged, egyedül Téged vártalak egész életemen át.

Jézuska kinyújtotta kicsi kezét szomorú Jakab szívéért, két kezébe fogta és föléje hajolt, hogy csókjával illesse. De mikor ajka a szívhez ért, az elkezdett zsugorodni és olyan kicsi lett, hogy az isteni gyermek parányi kezei befedhették.

— Ha hely szívedben csupán az én számomra van, úgy nincs szükséged nagyobb szívre — mondta Jézus, — hisz én olyan keveset kívánok az emberektől a magam számára. Olyan kicsiny vagyok, elférek kicsi helyen is!

Most előlépett dalos Jakab, de arca bánatos volt és hangja remegett a szomorúságtól, míg így beszélt a kis Jézushoz:

— Nézd, kicsi Jézus, Néked adom a szívem, mert nincs semmi másom! A szívemet adom, mely telve van Irántad imádatlással és szeretettel. Egész életemben őriztem számodra, mert mindig vártalak. Néked, egyedül csak Néked akartam megtartani minden szeretetemet. De látod, Uram, csak szegény vátkes öreg ember vagyok és elfecséréltem sokat, nagyon sokat belőle; mert mindenkinek jutott hely a szívemben, aki szomorú, gyenge és védtelen volt. Vedd a szívemet, én Jézusom, ha nem találod méltatlannak!

Lehajtotta ősz fejét és remegve várta, hogy Jézuska nem utasítja-e vissza szegény szegénykező szívét...

De lám! Az isteni Gyermekek lehajolt érte, két kicsi kezébe fogta, az ajkához emelte. És mikor az ajka a szívhez ért, az elkezdett nőni, nőni... Már akkorára növekedett, hogy Jézus parányi kezei alig bírták tartani. Ekkor az Üdvözítő megszólalt:

— Nagy szívre van szükséged, hogy sokan melegedhessenek szíved szereteténél. Ne hidd, hogy számodra nem marad ott hely, ahol befogadják a gyengéket és szomorúakat. És ne hidd, hogy kevesebb szeretet jut nekem, ha másnak juttatsz belőle. Hát nem tudod, hogy minden szeretet Istentől jön és Hozzá tér vissza?

Szeme szeretettel siklott végig a két öreg lehajtott fején és ezt mondta:

— Mert jó nekem ott, hol egy életem át számomra őriznek meg minden szeretetet, de még sokkal jobb ottan, ahol nevémben szétoztlják azt.

Jót s jól! Ebben áll a nagy titok, Ezt ha nem érted, Szánts és vess, s hagyjad másnak az áldozatot.

Kazinczy.

A poézis kikap a népből s a dúrva valóból, És kisebb tájra s lelki valóba vezérl.

Kazinczy.

Fiúk, ha eljöttök...

Ha eljöttök az én falumba, hogy lelketek aranykelyhében magatokkal hozzátok az én falum népének nagyjaink világosító lelkét, másra is gondoljatok; ne csak arra, ami írva van.

Szép, nagyon kedves dolog lesz, ha elhozzátok az én alvó falumba a „Szép Ilonkát“, a „Lilla-dalok“-at, Csokonai Vitéz Mihály vagy Petőfi, Szabolcska dalait. Az én népem álmodni sem tud e szépségekről, amelyeket pedig az ő lelke mélységén elmerengő költők álomlátó pillanatokban termeltek ki.

Igaz! Megmérhetetlen kincset szórtok széjjel, amikor gyermeki szótok a dalokat recitálja vagy amikor a magyar népi mesék mestereinek terméséit adjátok tovább azoknak, akik az ilyet szomjúhozják... Mintha a csillagpor hullana az égből, amelyeknek mindenik ragyogó szeme lelket melegít, lelket nyújt.

De ne csak azt, ami írva van!

Olyat is, ami még tán nincs megírva, amit ma még csak a füllel lehet ellesni, hogy azt tovább adhassuk

Mondjátok mesét arról, hogy vannak boldog parasztlak is a földön. Megelégedett, boldog parasztlak, akik tudással, ésszel szerezték meg a legnagyobb föll. boldogságot, a megelégedettséget.

Mondjátok el nekik:

Van nép, amelynek tehenei márványvályuból isszák a föld mélyének vizét. Van ország, amelynek legelőin nem látszik ki a selymes mezőkből a fekete tehénkép lábászára. (Úgy járnak a hasigérő mezőben, mintha egy zöld folyón úsznának át.) Ezek azok a tehének, akik közül (sok-sok) évente 12 ezer liter tejjel fizeti meg gazdája jószágát.

Van nép, amely nyári bögyöljárás idején a mezőkön felállított kátrányos boronafésűkkel védi a kízó csipések ellen legelésző állatait (teheneit).

Van ország, ahol nem ismeri a földművelő nép a téllenséget. Minden idejét arra használja, hogy vagyonát védje, gazdagságát növelje. Ha

nincs más teendője, bogarat irt. De nem fut utána, (mint mi) nem egyenként szedi azokat össze, hanem itt is az ész hatalmát hívja segítségül.

Erdők szélén, sziklák alján fatornyokat épít, amelyek biztos menedéket adnak a denevérek ezreinek. Valósággal denevértényészetet létesít, hogy ezek a szorgos éjjeli munkások szedjék össze helyette a kártékony rovarok millióit. (Nálunk úgy-e a kapufélfára szegezik? Talán még ma is?)

A szúnyogirtást úgy eszközlik, hogy pocsolják, ingoványok fölé közös költséggel fatornyokat állítanak, ezekre petróleumtartányokat helyeznek, amiből állandóan csepeg a tartalom, amely a víz színén elterülve megöli a kikelő álcákat...

Mondjátok el, hogy van nép, amelynek gyümölcsösét nem pusztítja el soha a tavaszi fagy. Az emberi ész számító ereje még ezzel is szembeszáll! A gyümölcsösökben vasállványok: faszénnel megrakott serpenyők vannak. A fagy közeledtére begyújtják a „füstölőket“. Az éjszakában ezer meg ezer fénycsillag gyúl ki a domboldalakon s e fénycsillagok melege elzavarja a fagyot...

Meséljetelek arról, hogy a mandzsuri parasztlak nincs szűksége nagybirtokra. Ott elég három hold föld is arra, hogy az egy gyermekkel gazdagon megáldott családot boldoggá tegyen. Elég bizony, mert ésszel műveli gazdája. Különb és ősibb készültséggel, mint a mi parasztlak, aki az első hittérítőktől tanulta mai mesteriségét. S e mesteriségből talán ép azt felejtette el, ami a legfontosabb: a természettel való örökös számvetést.

A mandzsuri parasztlak palántálja búzáját. A palántákat háromszor befedi porhanyó földdel. Ezáltal bokrosodásra kényszeríti a tövet. Husz-harminc ért kalászt is hoz neki ily módon a tő. (A sorok ritkasága szellőssé teszi a vetéstáblát.) E művelési rendszerrel éri azt el, hogy ötször annyit is learat, mint a nyugati államok parasztlakjai. A kukoricát, cirkot, kölest, muhart rónázó rendszerrel műveli s csakugyan csodákat...

művel. Így, csakis így elegendő három hold föld a mandzsúr, kínai vagy japán családúak...

Ha eljöttek falumba, tanítsátok népemet a figyelésre, a természet törvényeinek ismeretére, mert jaj, az én népem ma már elfelejt gondol-

kozni. Valahogy azt vette fejébe, hogy a föld *úgyis* terem, ha a jó Isten akarja.

Isten csak az áldást tartogatja markában!
A munkát nekünk kell megadnunk!
Kézzel és ésszel!

Szöges Oszkár.

(Tábori tréfa.)

Táborozni mentek losonci cserkészek.
Sátor alatt vigan, gondtalanul éltek.
Nem is volt semmi baj; mindenben volt bőség,
Csak egy volt terhükre: az éjjeli őrség.
Kivált Szöges Oszkár addig kerülgette,
Míg egy néhány társa „gyává“-nak nevezte.
És hogy megmutassa, hogy legény a gáton.
Kész volt, hogy éjfélkor az őrségen álljon,
Mikor bagoly huhoq, kísértetek járnak,
Ne mondja őt senki félénknek, gyávának.

Ott ül a tűz mellett, gerely a kezében.
Dolga nincsen. Csönd van. Elmerenghet szépen.
Rája világitott pislogó zsarátnok
S képzelete szárnyán csodadolgot látott:
Etele, hún király, ott állott előtte,
Amint a bösz bivalyt biztosan lelötte,
Mely rontott Budára... Hej! mi szép is volna,

„Ott ül a tűz mellett, gerely a kezében“

„Balja viharlímpát, jöbbsja gerelyt ragad.“

„A tréfás fiúkat nagy haraggal szidja.“

*Hogyha most neki is vaddal volna dolga :
Gerellyel ledöfné, konyhára cipelné.
Minden társa holnap hej, be irigyelné!*

*S mintha az alkalom fordulna valóra
S dicsőséget hozna a félig-alvóra :
Benn az erdő mélyén megzörren az avar.
Valami vad jöhet ; ugyan mit is akar ?
Vagy tán rabló, cigány tör most a táborra,
Alvó cserkészeket hogy gyilkolja sorra ?
Szöges Oszkár ébred, itt a tettek perce,
Most megmutathatja, hogy van neki mersze.
Balja viharlámpát, jobbjá gerelyt ragad :
„Hahó ! Ki vagy ? Jelszó ? Állj meg ! Védjed magad ?“*

*Sötét erdő titka csak töri a gallyat . . .
Egyébként csönd, béke ; minden pihen, hallgat.
Szöges Oszkár bátran ront a rengetegbe,
Recsegő avarnak okát, hogy meglelje.
Gerelye készen áll ütésre, dobásra :
„Hahó ! Ki vagy ? Mi vagy ? Ha életed drága !“
Recsegő ág törik, az ellenség hátrál.
Oszkárunk nyomában, keble halált zihál.
Végre bokor mögül az ellen megszólal :
„Oszkár ! ne bánts ! Tréfa. Megháláljuk jóval !“*

*Két borzas cserkészfaj bújik a bokorból :
„Be bánts, Oszkár, kérlek. Elég volt a jóból.
Bátorság próbáját kiállottad hősen.
Tedd le azt a gerelyt, ne ronts ránk oly böszön.
Míg a tábortüznél üllél és merengtél,
Sátrunkbót kiszöktünk, ijesztés volt a cél,
De megjártunk csúnyán, hogy gyávának néztünk...“
Gerelyét lábához ereszti vitéziünk
S csalódottan tér a tábortüzhöz vissza,
A tréfás fiúkat nagy haraggal szidja*

ANDORKA LAJOS.

HIVATALOS ROVAT

Parancsnoki csapatközi gyűlés. A cseh-szlovákiai magyar cserkészcsoportok a Sváz Skautov R. Č. S. védelme alatt 1927 december hó 28-29-én parancsnoki csapatközi gyűlést tartanak Komáromban. A gyűlés helye: a Kultúrpalota kis tanácsterme. A gyűlésre hivatalos minden magyar cserkészcsoport, u. m. a pozsonyi, komáromi, érsekújvári, ipolysági, losonci, rima-szombati kassai, eperjesi fiú, illetve leánycserkészcsoportok, továbbá a prágai, brünni, pozsonyi Szent György Kör 2—2 tagja, valamint a Sváz Skautov R. Č. S. szlovenszkoí alparancsnoksága. Külön meghívó nem megy. Elszállásolásról a komáromi cserkészek gondoskodnak, ha az érkezők december hó 15-ig bejelentik „Bíró Lucián Komárom, Bencés Rend Székháza“ cím alatt érkezésük pontos idejét. Minden csapat köteles magát 2—2 küldöttel képviseltetni a gyűlés fon-

tosságára való tekintettel; a vasuti költségeket a csapatok egyenlően viselik.

Részletes program: Érkezés dec. 27-én.
December 28-án: 8-kor istentisztelet (r. kath. és protestáns). D. e. fél 10—12 gyűlés. Délben közös ebéd. D. u. 3—5-ig gyűlés.

December 29-én: d. e. 9—10 és d. u. 2-től gyűlés. Utána elutazás.

A megvitatandó kérdések: 1.) A Svázhoz való helyzetünk. Előadó Scherer Lajos. 2.) A magyar titkár hatásköre. Előadó Scherer Lajos. 3.) Csoportmunka az otthonban és a társadalomban. Előadó Hornyák Odiló. 4.) Táborozás, vándorlás, mesedélutánok. Előadó Kessler Edgár. 5.) Mulaságok, kiállítások, stb. rendezése. Előadó Bíró Lucián. 6.) Csapatközi pénztár megteremtése. Előadó Dr. Sziklay Ferenc. 7.) Felszerelés. Előadó Polgári Pál. 8.) Új csapatok alakítása. A csapatok érintkezése. Előadó Krendl Gusztáv. 9.) Leánycserkészlet. Előadó Limbacher Rezsóné. 10.) Könyveink. A Mi Lapunk. Hivatalos rovat. Előadó Horváth Ferenc. 11.) Vezetői tanfolyamok. Tisztképzés. Előadó Hrdina Lajos. 12.) Farkaskölyök cserkészlet. Ujjonc, stb. próbák. Előadó Marcell Zoltán. 13.) Öregcserkészlet. Előadó Nagy József. Indítványok.

A gyűlésen a hivatalos kiküldötteken kívül jelen lehet bármelyik cserkész, a tanácskozáson részt vehet, de szavazati joga nincs.

Scherer Lajos.

Jelvény a sárban.

*Az őszi utcán mentem én
S az őszi utca szögletén
Valami sárga villant.*

*Bolond nótát fütyültem épp
S örültem, hogy az ég ma kék
S még nincsen téli illat.*

*S amint lenézek hirtelen :
A sarkon, épp szemben velem,
Jelvény fekszik a sárban.*

*Megkapott szegény lilium,
— Eldobták, mint az ócska lom
Hever ott. Erre jártam*

*És semmi dolgom. Átmegyek,
Lehajolok. Kést keresek
És fölveszem kezembe.*

*Megtisztítom nagy gondosan.
Hogy csillog újra s épp olyan,
Mint volt — illő a mellre.*

*S eszembe jut: hány tiszta szív
Fekszik sárba temetve így
És nincs, ki fölemelje . . .*

TÁBORY PÁL

Beszélgetések.

— A Mi Lapunk fõmunkatársának rovata. —

A Mi Lapunk egyik elõzõ száma hírlapi csatát idézett elõ. Ezekon a hasábokon, ahol a magunk dolgát baráti õszinteséggel és közvetlenséggel szoktuk szóvá tenni, még egyszer összefoglaljuk törekvéseinket.

Ne mondjátok, hogy ez felesleges, hogy erre nincsen szükség. Még A Mi Lapunk állandó olvasói között is akad olyan, aki nincs tisztában szándékainkkal.

Az erõs akarat, munkás kéz, baráti összetartás hármas jelszavával munkálkodunk azon, hogy az itt élõ magyar ifjúság tudásban, műveltségben ne maradjon el a magyarországi, romániai, vajdasági magyar fiúk és lányok mögött. Egészen természetes, hogy A Mi Lapunk minden cikkírója és minden olvasója hívõ magyar.

Hiszünk abban, hogy erõs akaráttal, munkás kézzel, baráti összetartással meg tudjuk állani helyünket a bennünket környezõ népek között. De azzal tisztában vagyunk, hogy csakis így: kemény elszánással, nagy megerõltetéssel, egységesen, fegyelmezetten biztosíthatjuk helyünket a nap alatt.

Mi úgy látjuk, hogy magyar diákoknak lenni: nagy feladat, nagy felelõség.

Vállaljuk ezt a feladatot, vállaljuk tetteinkért a felelõséget.

A Mi Lapunknak legfõbb törekvése az, hogy a magyar diákságot szüntelenül figyelmzetesse õnmaga és nemzete iránt tartozó kötelességeire. Másodsorban az az igyekezetünk, hogy szórakoztassuk olvasóinkat. Harmadsorban teret engedünk a diákok írásainak. Hadd gyakorolják magukat a tollforgatásban. Ha néha-néha valami fatális félreértés folytán lehazaárulózzák õket, mi meghallgatjuk panaszait és mindig szívünk egész melegével öleljük magunkhoz a fiatalokat, a magyar jövõ tiszta szándékú seregét.

Ahol soraikban tudatlanságot, esziszolatlanságot, õnhittséget vagy más hibát látunk, nem leplezzük, hanem nyíltan, szigorú szeretettel fejükre olvassuk. A Mi Lapunk jó vezetõ akar lenni. Cserkészvezetõ. Nem alkuszik, nem hátrál meg.

A Mi Lapunk ifjúsági folyóirat. Nem lehet feladata, hogy napi politikával, tudományos szakkérdésekkel foglalkozzék. De nem lehet feladata az sem, hogy háttérbe szorítsa a fiatalokat. A fiatalok írásai nem kiforrottak, nem befejezettek. Ezt jól tudja A Mi Lapunk szerkesztõsége. Ami gáncs emiatt éri a szerkesztõséget, örömet vállalja és nem hajlandó arra, hogy a fiatalságnak torkára forrassa a szót.

Olyan erõsen bízunk jó munkánk sikerében, hogy elõbb-utóbb a kétekedõk, a haragosak, a gáncsoskodók is pártunkra fognak szegõdni. Szeretettel várjuk õket, mert õk is jót akarnak. És minél többen vagyunk, annál többre megyünk.

Karácsonyra.

*Fel a szivekkel, fel, magasra fel!
Ma mindenki hozsannát énekel.
Nyugalmas béke, áldó szeretet
Kapcsolja egybe ma a sziveket!*

*Ne legyen ma senkisémmé szomorú,
A szemek tükrét ne fedje ború.
A nyomor fusson, amerre csak lát,
Koldus is egyen ma vig lakomát!*

*Minden kunyhóban égjen gyertyafény,
Senki se álljon utcák szegletén,*

*Vonjuk keblünkre ma a gyermeket,
Ne lánsson szeme küzdõ életet!*

*Bánat ne érje Urunk ünnepén,
Csillogjon hályog csillogó szemén,
Árva homlokát simítsa kezünk,
Érezze: Isten van mindig velünk!*

*Fel a szivekkel, fel, magasra fel!
Ma csak szeretni, símogatni kell!
A harag nyújtson békülõ kezét
S föld felett lengjen áldó szeretet!*

Poganyné Juhász Ilona.

Önképzőkör.

Mikor ezt a szót ideírom, olyan fiúkat látok magam előtt, akik az atletikai örömök fölött már a szellemi újrainak szépségeit is ismerik, kik egy kissé már belekóstoltak a Szabad Kutatás gyönyörűségébe, kik felsőbb szorítás és kényszerítés nélkül szervezetbe tömörültek, de nem egyesületesi játék kedvéért, hanem azért, hogy lúl a formalitásokon a szellemi küzdőtéren találkozozanak, hogy nemes versenyben összemérjék erejüket és számot adjanak egymásnak arról, milyen területeket láttak meg, milyen utakat futottak be, milyen gondolatnak a testvérét, milyen kérdésnek a kulcsát, problémának a megfejtését: találták meg, milyen új barátot — könyvet ismeretek meg a magános órák fehér futása közben.

Önképzőkör — fiúk ez a szó nagyszerű lehetőségeket rejt magában, mert jó forma és keret, amibe új, friss tartalmat találni: ez a ti feladatotok.

Tudom, hogy a legtöbb önképzőkörnek a főhibája az az öröklött beidegzettség, mely a fiúk figyelmét egy bizonyos időszakra szorítja, s a kört csak egy bizonyos témacsoportra való foglalkozásra teszi alkalmassá. Ez az időszak a tizenkilencedik század második fele, a témák ez idő nagyságai körül mozognak az önképzőkörökben majd ötven év óta. De öregebb hiba, hogy az a megítélő szempont, mellyel a munkához és bírálók az irodalom bármely korát és problémáját vizsgálják, szintén a tizenkilencedik század második felének megszokottságai közül való. Pedig az a szempont, stílus, modor, amellyel az irodalom régebbi korszakait, vagy a mai kultúrát jelenségeit vizsgáljátok, az nem lehet ódon, ez legyen friss, új és a tiétek! Azután: vannak a magyar irodalomnak ki nem aknázott területei, ahol modern szempontokból sikeres kutatásokat végezhettek, foglalkoztatok a homályban maradt magyar értékekkel.

Az új fiatalok önképzőkörében méltó helyet kell kapnia az új kultúrának, a mai élet problémáinak, a modern irodalomnak, mely a ti szemetek előtt harcolja ki a jövőt. Nézzetek magas hegyekről széles, messzi, szabad tájakra, hozzátok a kisvárosi fülledtségbe az európai nagy kultúrák tiszta levegőjét, beszéljétek az önképzőkörben e nagy kultúrák fejlődésével párhuzamos magyar irodalomról.

Azért vagytok regősdiaékok, cserkészek, hogy megmutassátok, nemcsak elvonatkoztatott irodalommal kell foglalkozni, hanem az önképzőkör munkát párhuzamba kell állítani az élettel is. Inkább hozzatok kevesebbet, de a tiéteket, melynek gyökere bennetek, életetekben, más munkátokban van. A leleményes cserkészés találjon ki új lehetőségeket: elmész és megnézel egy filmet, mondjuk Chaplin: Aranylázát, meg-

tetszik neked, mert komoly emberi értéket s egy új művészet lehetőségének beteljesedését látod benne: gondolataidat leírod s az önképzőkör elé viszed. Vagy tanulmányozol egy ötletesen megkonstruált házat, ismertelsz egy folyóiratot, érdekes cikket, vagy nívós újságvitát. Ha regősdiaé vagy, olyan programot állítsz össze, melynek gerince, tengelye az a népi kultúra, melyet vándorlásod óta ismeresz. A földolog tehát: amivel foglalkoztok, az legyen a ti bensőséges problémátok, különben ajkaitokon üres csengésüekké, kopogókká lesznek a szavak. Munkátok a ti szemetek csillanását, ritmustokat, egyéniségleket tükrözze. Fiúk, kóstoljatok bele a Szabad Kutatás nagyszerűségébe, izgalmába!

Az is fontos, hogy hétről hétre készüljétek a gyűlésekre, úgy hogy ott ne pattanjanak ki többé gyerekes, személyi vonatkozású megjegyzések, hanem komoly, új oldalról megvilágító hozzászólások. Itt legyetek aszkéták és beszéljétek a krónikás barát tárgyalgosságával, az új lehetőségekről, új szempontokról.

Ismétlem: ne legyen az önképzőkör halott dolog, amit életetektől, problémáitoktól, tapasztalataitoktól távol csináltok, hanem élő, fejlődő valami, aminek középpontja a ti kulturális érdeklődésetek. — Vegyétek ezt komolyan, halálos komolyan, mert ma az önképzőkör műhely, ahol a fiatal magyarság agyának pengéi élezednek azokra a harcokra, amit nem harctéren vív meg a brulalítás és a gépfegyver, hanem az ész, a szellem fegyvere a kultúra küzdőterén.

Mert ma fiúk, életünket vagy halálunkat jelenti az, hogy ezen a küzdőtéren megálljuk a helyünket.

Limbacher Rezső.

A magyar társadalom érzéktelenségét, mely minden eszmemozgalomnak szárnyát szegi, el kell háritani a haladás útjából és ez sikerülni is fog, mert más nemzeteknél is a bátor kezdők arattak sikert.

Kazinczy Ferenc.

A fellobbanó lelkesedés hatalmas csillogó vonásokat vésht a történet gránit lapjára: de maradandó sikerre csak az ernyedni nem tudó kitartás vezet.

Kossuth.

A nemzet nagyságát nem erőszak és véres forradalom alapozza, hanem kultúrájának fénye és nyelvének szépsége, mert ez a keltő a csodás erő, mely összeköt és eggyé tesz múltat és jövőt, mert ez a keltő az élet, mely tiszteletet parancsol az ellenségnek is és kibírja az időt minden ostromát.

Jankovits Marcell dr.

REGŐS · NEMESSZEGBY

Karácsony este.

E titkos-csöndű téli estén
Nagy paloták s kis kunyhók keblén
Elcsendülnek a jajok.
Bús, vérző szívek ma nem fájnak,
Könnyet törölni halkan járnak
A betlehemi angyalok . . .

Ma vége-hossza nincs a csóknak,
Szétűzött szívek összefolynak
Egymásba édes-csöndesen.
Ma lágyan pihen kéz a kézbe,
S egy szebb jövőnek szép reménye
Kél a főlsháradt könnyeken . . .

Ma elhalkulnak a nagy harcok
S a gondterhelte ember-arcok
Lágy mosoly-pirban fénylenek.
A szívek csöndes vágytól égnek
S hozzájuk halkan visszatérnek
Elfutott, régi énekek . . .

Óh, hogyha mindig így lehetne:
Testvér a testvért felkeresve
Ülnének minden estelen:
Nem húlna többé könny a földre,
Mert glóriásan, mindörökre
Közöttünk volna Betlehem!

(Pozsony)

Kovács Antal

Földi gyönyörök közt . . .

Földi gyönyörök közt elfáradt a testem . . .
Remegő térdekkkel nyugalmat kerestem.

A lelkem csüggedten itatra szomjazott,
Semmi földi öröm enyhet már nem adott.

Láztól égő szájjal, amint bandukoltam,
Valaki kegyesen megkönyörült rajtam.

Kivette a szívét: a kezembe adta,
A Szeretet vize csörgedezett abba.

És Ő így szólt: „Igyál! Örök forrásvíz az,
Aki ebből iszik, soha meg nem szomjaz“.

És én megízleltem a Szeretet vizét . . .

S a szerető Jézus rámemelte szemét ;

Csodálatos jószág sugárzott belőle
S én úgy megnyugodtam, felüdültem tőle!

(Losonc)

Becz Aranka

Elég ügyesen pergő nyelvezte van a költeménynek,
melynek legnagyobb fogyalékossága, hogy sokszor meg-
énekelt témát dolgoz fel. Ha megíszlítja mondani-valóját
az idegen hatásoktól és őszintébben fog írni, akkor jobbat
is alkot majd a szerző.

Búcsú a falutól.

Alszik a falu holdas, őszi este
És nyugosznak a száraz asztagok, —
Ma minden olyan csendes, mint a béke
S egy kémény füstje ferdén kanyarog.

A kert alatt halk hegedűszó zokog,
Valaki a babáját temeti. —
Millió csillag ragyog a kék égen,
Sok léha fény, oly könnyű ott neki.

Ám valaki most búcsút mond a háznak,
Vén fali óra elválást dalol.
A szirma hull az őszi rózsafának,
Rettegett árnyak várnak valahol.

S az ifjú megy. Emelt fővel, büszkén,
Lépése könnyű, de szíve oly nehéz.
Ezüstbe fonja holdvilág fehére,
Vár reá a pálya s a szenvedés . . .

(Pozsony)

Kovács Endre

Méla hangulat szövi át a verset, mely ill-ott iga i
költői szépséget csillant föl. Különösen a csattanója jó.
Ne hagyj abba a verselést, Endre barátom!

Karácsonyi ének.

Dallama: „Máriát dicsérni, hívek, jöjjetek.“

Kis Jézust imádni, hívek jöjjetek:
Szegényes jászolba született értetek.
Üdvözlégy, Jézuska! köszöntünk örömmel,
Aludj csendességben! Szerelmünk átölel.

Álmodjál gyönyörűt; semmi ne aggasszon,
Szűz Anyád, Mária, bölcsődön virrasszon!
Jönnék szent Fiadat pásztorok imádni.
Mi is elérkeztünk a kis Jézust látni.

Aluszik Jézuska barmok jászolában.
Didereg, fázik, kötve gyenge pólyában.
A magas mennyekből üdvünkre leszállott,
Hisz' addig az ember átok alatt állott.

Áldj meg minket Ég és Föld hatalmas Királya!
Szeretből születél értünk a világra,
Hogy tenger vétkünkért emberként szenvedhess
S Mennyei Atyádnál nekünk Eget nyerhess!

(Egyházgelle)

Mészáros Ferenc Sándor

A költeményben sok prózai elem vegyül, amit fokoz a rímek gyarlósága. (p. imádni—látni). Az alexandrinus az elbeszélő költészet formája és lírai versben kissé monoton hatást idéz elő.

Katonatemetés

— Kosztolányi Gyula emlékének —

Józsefstadlban magyar fiút temetnek.
Nincs bánata annak a gyászmenetnek.
Úgy viszik csak könnyek nélkül hidegen..
Nem kíséri bús harangszó,
Nincs zokogás fel-felhangzó...
Ott mindenki idegen!

Ha itthon a Csallóközben temetnék,
Koporsóját a cserkészek emelnék,
Meghúznák a harangot is imára...

Érte mennyi könny is hullna
S édesanyja ráborúlna
A katona fiára!

S. István

A népdalok stílusát utánozza elég szerencsésen a szerző. A költemény technikája jó, csak a gondolat és a kifejezés fakó kissé.

Tavaszcvarás.

Himes pázsit volt a lelkem,
Piros rózsák nyitlak rajta.
De orkán jött, pusztító, vad
S az egézet learatta.

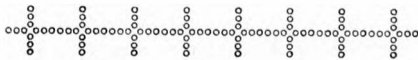
S most ha rámhull a kin, kétség,
Mitől egész testem remeg:
Tépett gallyak emlékinél
Melengetem a lelkemet.

De él, erős bennem a hit,
Hogy jön tavasz, új virradat
S egy istenváró hajnalon
Minden virágdiszbe fakad!

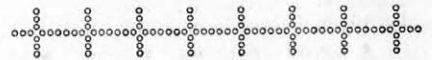
(Tiszatújlak)

Popovits János

Az érzés őszintesége, a versforma szabályossága kapja meg az olvasót a vers olvasásakor. Látszik, hogy a lelkéből irtad, Jani öcsém. Csak előre!

HIREK

Karácsonyra.

Ezerkilencszázhuszonhétveszer tűnik föl a sötét téli égbolton az a fényes nagy csillag, mely egykor ott fényelt a betlehemi istálló fölött. Ki vette észre akkor? Vajjon ki volt az, aki a legnagyobb világforradalom fölszökő újját látta meg a csodálatos, hatalmas lángú üstökösben? Lukács evangélista írja, hogy ama éjszaka pásztorok valának a mezőn, akik vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. Ezek a pásztorok tudták meg először az egész világon, hogy ma született nekik a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában. Ezek a pásztorok borultak le az állatpárás, mocskos istálló földjére az újszülött kised előtt. Bennük nyílt meg a látás, nekik adatott tudni a titkok titkát. A világ hatalmasai akkor aludtak, döszöltek; a jeruzalemi Petrarca, Herodes, Keresztelő János vértől beszennyezett kezével parancsolta az örült tobzódásokat, a részeg táncokat. Hideg volt kívül és zúgott a szél a Libanon hegye felől. A római cohorsok szilárdan álltak a strázsán, a Pilátusok szemrebbenésétől földre rogyott a kinzott barbár világ minden népe. Ki hitte akkor a hatalmasak közül, hogy a názáreti Jézus Krisztus megdönti az ő vas és vérhatalmukat? Földhözragadt pásztorok és vámszedők, rongyos munkások álltak körül a betlehemi istállót. Az ő négyes soraik élén jött elő az emberiség Megváltója: Jézus. Az ő bűnös nyelvükön szólott hozzájuk, az ő szívükön írta meg a Végtelen Idők számára a Béke és Szeretel ígét. Az ő rabsorsuknak hozta a megváltást és az

ő éhségükből látta el kenyérrel az eljövendő századokat. Vajjon ki érti a mostani Herodesok és Pilátusok és farizeusok közül, hogy az istenség Jézusa ott ringatja bölesőjét a népben, a földtűró parasztban és gyárak munkásában? Óh verne össze egy akolba a zimankós karácsonyi éjszakán a csillag-látó pásztor. Hogy egyszer érezzük át a Szeretetet, mely millióknak kenyér, szolidaritás, védelem. Hogy bennünk legyen az erős élet fája, minden tiszta szándék, minde jövőt kovácsoló munka. Hogy megundorodjék a némaságtól és messzehangzón dalolná ajkunk a Gyermeklelő pásztorok dalát!

Szaltnai Rezső.

Alexander Bernát meghalt. Október 23-án 77 éves korában meghalt Budapesten Alexander Bernát, a kiváló magyar bölcselelő, esztétikus és egyetemi tanár. Alexander Bernát 1850-ben született. Hihetetlen akaraterővel küzdött, hogy tanulhasson, mert nem csak önmagát tartotta el, hanem még családját is kellett támogatnia. Már 28 éves korában magántanára lett a buda esti egyetemnek. 1904 óta pedig rendes tanár s az egész idő alatt egyik legünnepelelőbb előadója volt az egyetemnek. Hatalmas irodalmi munkásságot fejtett ki. Ő alapította Bánóczy Józseffel a Filozófiai írók Tára című könyvsorozatát, sok filozófiai művet fordított magyarra, különösen a nagy német bölcselelő, Kant érdekelte, akiről külön könyvet is írt. Irodalmunk halhatatlan drámai alkotásának: Madách: Ember Tragédiájának bevezető és magyarázó tanulmányát is ő írta meg. Egész életén át dolgozott. A munka volt számára az élet, minde. S bár nem magyar származású volt, tett annyit a magyar kultúráért, hogy neve méltán kerül a magyar szellemi élet történelmi lapjaira.

A pozsonyi magyar reálgimnázium önképzőköre szeptember eleje óta működik kéthetenkénti gyűlésekben. A megnyitó előadás Limbacher Rezső jegyző tanulmánya volt, mely a jelenkor egyik legnagyobb költőjének, Babits Mihálynak, hatalmas új történeti regényét, három nemzedék sorsának nagyszabású eposzát ismertette: a Halálfiat. Richter László jegyző a legemberibb Ady kötetről; a Halottak élén-ről tartott előadást, s Babitsnak a Nyugat októberi számában megjelent tanulmányát ismertette. Gálffy Zoltán előadásaiban az új erdélyi szellemiséggel és Kosztolányi Dezsővel foglalkozott. A kör tagjai Ady, Kosztolányi, Aprily verseket szavaltak s állandóan figyelemmel kísérik a Nyugat és Korunk számait. Megvitatásra került: a magyar irodalom és a külföld kérdése és az irodalom kettőszakadásának problémája. A bíráló bizottság arra törekszik, hogy egyes gyűlések témái lehetőleg egy középpont körül mozogjanak. Egy legközelebbi gyűlésen új probléma — a film — került megvitatásra. Chaplinal és a film-esztétikával foglalkozó előadások nyomán. Az önképzőkör ismét Pfeifer János dr. szakszerű vezetésével munkálkodik.

A világháború mérlege. A világháborúban 10 millió ember esett el s körülbelül kétszer olyan nagyszámú sebesült meg, az elesettek koporsóival, ha egymás mellé állítanók őket, egy 10 ezer km es utat — pl. Berlinből Vladivosztokig — lehetne kirakni. Ha a koporsókat vasuti vagonokba raknák, ötvenet miadon kocsiába, úgy tízezer, húsz kocsiból álló, halotti vonatra volna szükség, hogy az eseteket hazájukba szállítsa. A világháború a résztvevő népeknek kb. 700 milliárd aranymárkába került. Nem könnyű dolog e számnak valóságos jelentését elképzelni. Némileg segíti a képzeletünket, ha meggondoljuk, hogy ez az összeg körülbelül kétszerese az egész világ vasúthálózata értékének s körülbelül huszonötszöröse az egész világ kereskedelmi flottája értékének. Az összes aranynek értéke, amelyet az egész világon a XV-ik század óta kibányásztak, nem teszi ki csak mintegy 10–11 százalékat a világháború költségeinek. Vajjon megmondhatja majd az államok esze, mielőtt ilyen háború diba belekezdene?

A kassai reálgimn. magyar tagozatának Madách önképzőköre a skarlát-vakációk miatt csak okt. 21-én alakulhatott meg újra Pethe Ferenc tanárelnök vezetésével. Első gyűlésén megválasztotta új tisztikarát, mely a következő: Elnök: Jakobovics Magda VIII. o., 46; titkár Rády Elemér VIII. o., 35; háznagy Zelleny Győző VIII. o., 47; jegyző Sziklay László VII. o., 46; másodjegyző Alexander László VII. o., 24 pénztáros Fehér István VII. o., 30; könyvtáros Burger Miklós VII. o., 27 szavazattal. A kör serényen dolgozik.

A „Cimbora“, Benedek Elek képes magyar gyermek lapja, havonként háromszor jelenik meg, hozva vig gyermekregényt, szebbnél-szebb meséket, verseket és sok hasznos tudnivalót. Van cserkész és bélyeggyűjtés rovata is. Előfizetési ára negyedévenként 20 korona. Mutatványszámot díjtalanul küld a kiadóhivatal; Satumare, Str. Mircea cel Mare 3. (Románia).

A komáromi bencés főgimnázium Czuczor önképzőköre (vezeti dr. Hajdu Lukács tanár) október 27-én tartotta első nagyobb gyűlését s rendkívül szép programmal nyitotta meg az évet. A tartalmas műsorban ismertetéseken, bírálatokon és határos szavazatokon kívül Basilides Iván és Ha isz Endre kitűnő alakításban előadták Hercegh Ferenc egyfelvonásosát; „Két ember a bányában“-t. Fellépett még a cigányzenekar. Vargha Sándor elnök nagy sikert aratott megnyitó beszédével, melyben rámutatott korunk ifjúságának főbb problémáira is.

A Jókai cserkészcsapat életéből. Taglétszám 70 cserkész. Az első raj parancsnoka Montskó Tibor, a 2. rajé Zhorella Árpád, a 3. é Vargha Sándor, aki egyúttal a csapatparancsnok, Biró L. helyettese is. Szorgalmasan folyik az újoncképzés, az I. és II. osztályú próbákra való előkészület. A heti kirándulások közül kiemeljük a duna-őrsi csapatkirándulást, melyben minden órs egy-egy speciális cserkészmunkát mutatott be az újoncnoknak. Kiváltak a szarvasok a kötélhágcsóval, a fecskék a kötélhíddal, a kócsagok konyha és a kitűnő vacsora elkészítésével. A

csapat 1928 tavaszán tartja fennállásának 15 éves jubileumát, melyre az előkészületek már serényen folynak. Ez a dátum a szlovenszkoói cserkészlet történetében fontos, mert vele a szlovenszkoói cserkészlet is három lustrumos jubileumot ül.

Követendő példa. A komáromi Jókai cserkészcsapat fecskéi Tóth Lajcsi őrsvezetővel és Fifi sóvel az élükön-őrsi sátorra úgy szereznek maguknak pénzt hogy szorgalmasan árulják a Kazinczy Könyvbarátok könyveit. Eddig már így kerestek e célra csak ez őrs tagjai 160 koronát.

Adomány sajtóalapunkra. A Mi Lapunk sajtóalapja javára 100 koronát adományozott lapunk egy régi pátlfogója: Székely László okl. gazda Kiskunhalas (Magyarország). A tett minden szónál ékebben beszél! Amikor hálásan megköszönjük e nemes adományt e helyen is, kijelentjük, hogy hasonló segítséget a lap mindig készséggel fogad el a lap külső és belső emelésére. A szép példa követésre méltó. A szerke ztőség.

Cserkészek létszáma. A londoni nemzetközi cserkésziroda által elismert cserkészszevetségek tagjainak létszáma a legutolsó kimutatás szerint: Amerikai Egyes. Államok 789.923, Angol birodalom 474.195. Argentína 4076, Ausztria 2271, Belgium: Baden-Powell Scouts (kath) 3739, Boy Scouts de Belgium 1570, Brazília 3460, Bulgária 5000. Csehszlovákia 22 787, Chile 3000, Dánia: Danske Spejderkops 3616, YMCA 3517. Egyiptom 3000, Észtország 1497, Equador 2110, Finnország 3221, Franciaország: Scouts de France (kath) 5600, Unionistes 5434, Eclaireurs de France 480, Görögország 3250. Hollandia 4914, Irak (Előázsia) 7834, Izland 341, Japán 50.060, Jugoszlávia 2701, Kína 40.250, Lengyelország 51.615, Lettország 3111. Liberia 359, Litvánia 1848, Luxemburg: Féd. Nationále 905, Féd. Jeun. Cathol. 288. Magyarország 19 875, Norvégia 10 104, Olaszország: Ass. Scautica Catholica 27 901, Giovanni Esploratori 5022, Panama 60, Peru 5000, Portugál 998, Románia 8844, Spanyolország 22.594, Svajc 6024, Svédország 8837, Siam 37.413, Szíria 267. A világ cserkészszevetség cserkészeinek száma eszerint 1,666 954. Természetesen ezenkívül van még sok a szevetségen kívül álló cserkész, elsősorban a németország-ak.

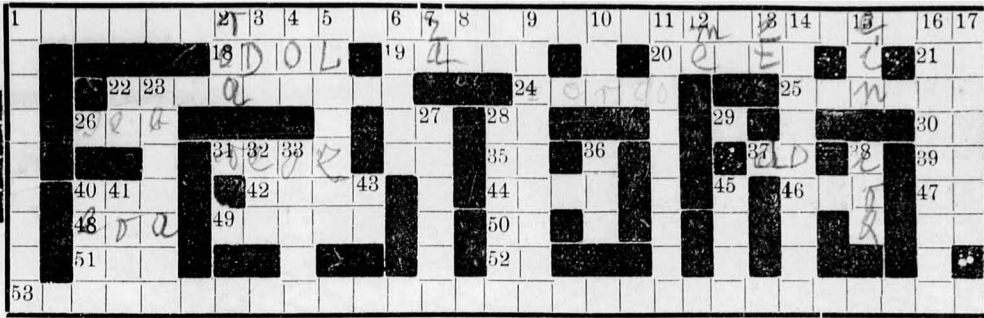
A Mi Lapunk díszkötésben. Több olvasónk kívánságának teszünk eleget, amikor szép kemény kötésben bocsátjuk áruba „A Mi Lapunk“ 1927-iki évfolyamát. Ára postai küldéssel együtt 30 korona. Megrendelhető szerkesztőségünkben. Nemcsak szép, de értékes karácsonyi ajándék is, mely méltán foglalhat helyet a karácsonyfá alatt.

Új cserkészcsapatok. Okt. 26-án Pozsonyban megalakult egy magyar vízicserkészcsapat „Turul“ néven. Vezetője Kaun Pál. titkára Zoldán Árpád. A teli munkát az „Eze mesterek“ otthonában kezdte meg. (Címe: Bratislava Špitalská ul. 13.) Érsekújvárott iparos cserkészcsapat alakult a Szent György Kör kezdeményezésére. Részleteket nem tudunk.

Elkészült az új Hudson alagút. A Hudson (olv. Hódzu) folyó alatt épült alagutat, amely New-Yorkot New-Jerseyvel összeköti, november 12-én adták át a forgalomnak. Hét évvel ezelőtt 1920 október 12-én tették meg az első apavágást az alagút megépítésére. Az alagút a világ legnagyobb mértékű vállalkozásainak egyike, amit legjobban jellemez az a körülmény, hogy a munka megkezdése óta 48 millió dollárt költöttek az alagútra. Teljes hossza 9250 láb; a víz, illetve a folyó alatti rész hossza 5480 láb; úttesteinek száma 2, úttestszélessége 20 láb, magassága 13 láb, óránkénti befogadó képessége 5800 jármű. A roppant alagútba percenként 3761000 köbláb friss levegőt sajtolnak. Érdekes, hogy lóval vontatott jármű nem léphet be az alagútba és ugyancsak száműzték belőle a kettős fedélű autobuszokat, bicikliket és a kézi tolokocsikat is.

Nem elég a szó és nem elég a köbe vésett emlék, a nagyok példáját tettel kell követni.

Sziklay Ferenc dr.

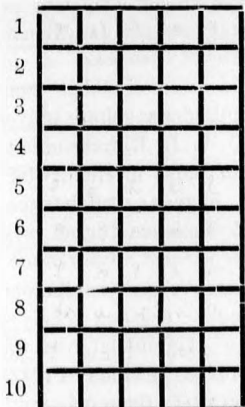

1. Keresztzórejtvény. Wittich Lajostól Kassa.

Vízszintesen : 1 Petőfi első verssora Aranyhoz írt levelében. 18 Szájviz. 19 Férfinév becézve. 20 Kereskedelmi műszó. 21 Igekötő. 22 Petőfi szüleinek lakóhelye. 24 A vonat teszi. 25 Hazug, idegen nyelven (fonetikusán). 26 Sérülés. 28 Köszöntés. 29 A régi ikerszava. 30 Fordítva szerzőszám. 31 A gazda ettől lélti sertéseit. 35 Rangfokozat. 37 Adok latinul. 39 Mutató névmás. 40 Kutya teszi. 42 Növényrész. 44. munkahely. 46 Ajtón van. 47 Fordítva: egy nemzet neve. 48 Az első asszony neve. 49 Okhatározószó. 50 Francia névmás. 51 A gyulladás rossz orvosi műszava, 52 Felszólító szócska. 53 Arany egyik eposzának kezdősora.

Függőlegesen : 1 Az U. S. A. állama. 2 Király idegen nyelven (fonetikusán). 4 Angol férfinév. 5 Szevillai mór palota neve. 6 Görög betű. 7 „ért” szlovákul. 8 Német névmás. 9 Uralkodók háza. 10 = 51 vízszintessel. 11 „Gy”-vel nyakék. 12 „Engem” latinul. 13 „és” latinul. 14 Tavasszal a fák... 15 „Egy” németül. 16 A. m. „jőjj elő”. 17 Női név. 22 Ellentétes kötőszó. 23 Brazíliai város. 27 Végül mindenkít idevissza az útja. 28 „Oldal” latinul. 32 Tehetség. 33 Magyar államférfi volt. 36 Chronométer. 38 Harag latinul. 40 Álmodozó. 41 Angol folyó. 43 Kereskedelmi rövidítés. 45 Az egész darabja.

2. Kezdetbetűrejtvény. Smalkó Lászlótól Rozsnyó.

Vízszintesen : 1 Árt a szervezetnek. Sok ember esik áldozatul. 2 A maturán ennek örülsz legjobban. 3 Közelharc neve. 4 Ennek vagy hálával örökre adósa, 5 Kürtjéről híres. 6 Honalapító. 7 Ennek köszönsz mindent! 8 kösziklákön biztosan jár. 9 Halhataflan, 10 Altatószer. *Függőlegesen* : A kezdetbetűk egy kiváló modern magyar költő nevét adják.

3. Irodalmi fejtörő. Petőfi Sándor melyik költeményéből való az alábbi négy sor:

„Mi boldogok valánk, mert jók valánk.
Embert szeretünk és Istent imádtunk:
Akármikor jött a szegény, mi nálunk
Vigasztalást és kenyeret kapott.”

4. Számítási fejtörő. Lajos így szólt Bandihoz: „Ha 4-gyel több dióm lenne, mint amennyi van, éppen kétanyyim lenne, mint neked van. Vajjon hány diója volt mind-egyiknek, ha kettőjüknek összesen 35 volt?”

5. Logográf.

F-fel állatok közt sok van.

K-val fa nem élhet nélküle.

M-mel gyilkos szer.

6. Szórejtvény.

Az egész egy része vagyok,
Első betűm ha elhagyod:
Vagyok mesék híres népe.
De utolsó betűm nélkül
Kaphatsz lángliszt testvéreül
S vagyok tejjel gyermek étke,
S kezdő, végső betűm hián':
Nem vagyok sem asszony, se lány!

Jegyzet. A megfejtést levelezőlapon január 10-éig kell beküldeni. A nyertes könyvjutalmat kap.

„A Mi Lapunk” októberi számában közölt fejtörők megfejtése.

1. Kezdetbetűrejtvény. Márta, Orbók, Lajos, Náció, Ágota, Remis, Fakir, Endre, Ródlí, Egész, Német, Cárno = Molnár Ferenc.

2. Földrajzi kérdések. a) Orosz-porosz, b) Késmárk, c) Héthárs.

3. Sakkrejtvény. „Táblabíró volt az édes apja;
Kicsi telkét, házat ráj hagyta.”

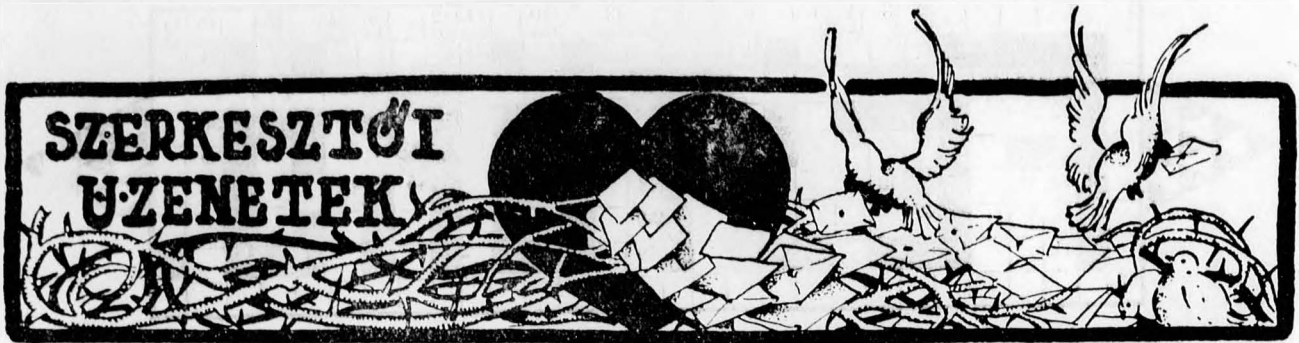
4. Számrejtvény!

12	10	6	12
10	12	12	6
6	12	12	0
12	6	10	12

5. Rákvers. Bál — láb.

Nyertes: Molnár Piroska Beregújfalu Lagerlőf Zelma „Krisztus legendák” c. könyvét elküldöttük címére.

Helyesen megfejtette: Beregszászról: Haba Tibor Beregújfalról: Molnár Piroska, Érsekújvárról: Bierling Oszkár, Rész Zoltán, Szabó István, Fülekről: Püspöki Sándor, Garamvezekényről: Suba Vilmos, Ipolyszakállasról: Németh Géza, Kassáról: Madarász Lajos, Spiegel Miklós, Komáromból: Nagy István, Losoncól: Braun Ilona, Petik Rezső, Szlancsik István, Munkácsról: Úr Lajos, Nagyluckáról: Majeresik István, Pozsonyhól: Klatt Aurél, Rimaszombalról: Boros Elemér, Glück Tibor, Tepper Béia, Weinberger Tibor, Vietorisz Gyula, Kolmonth József, Rozsnyóról: Smalkó László, Sárosfáról: Bittó Sándor, Somorjáról: Náday László.

Regős NEMESSZEGHY

Olvasóinknak! A Mi Lapunk jelen számával végzi hetedik évfolyamát. Köszönetet mond olvasóinak, előfizetőinek, minden jó barátjának, aki megértéssel karolta fel nehez anyagi helyzetében, aki segítette, köszönetet mond nektek fiúk és lányok, akik Szlovenszko és Ruszinszko magyar középiskoláiban az ő láthatatlan zászlaja alá tömörültek, megszorítja a ti kezetek cserkészfiúk és cserkészlányok, akiknek jó munkáját irányítja és tükrözi, sokat sejtetően int most ezúttal a magyar falu hófúta házai felé meg a szét-szóródás irgalmatlanságában tapogatózó magyar munkás gyermekei felé, mert hiszi és vallja, hogy a magyar megújulás a falusi paraszt és a nagyvárosi munkás egységteterelésével s a középosztállyal való egy ütemű menetelésével veszi kezdetét. Holnap már nyolcadik életévébe lép a szlovenszko magyar ifjúság lapja. Nem is ez a fontos, hogy a nyolcadik évbe lép. Ez csak az idő homokszemeinek percegése, figyelmeztetése. Fontos az, hogy: erősebben lép, mint tavaly, hogy most már kissé döng a föld a lába lépései alatt, fontos az, hogy most hatványozottabban többet akar, jelent és tesz, fontos az, hogy világosságot akar, mely kigyúl s mely nem álnosít, hanem ébreszt. Fontos az, hogy az élet ösztönösségével jön, hogy a fakadó, patogó, szökő erők gondolatait hozza magvető tarisznyájában. Fontos az, hogy akarja, hogy minden előfizetője és minden olvasója, kinek szívében fekszik a magyar jövő, ki őszinte belátással nézi és örül az itteni magyar ifjúság nagy horderejű megmozdulásának: örömmel, kedvteléssel és élvezettel forgassa minden hó elsején A Mi Lapunkat. Mert A Mi Lapunknak igenis programja az egység, tette, cselekvésre, mi több, nagy és komoly munkára hívja olvasótáborát. A Mi Lapunknak nincs politikája és kulisszákat nélkül áll. Nekünk az őszinteség és az igazság az a bizonyos kép, mely házi-áldás névvel ott függ a magyar ember házában. Mikor ezt itt leszögezzük: egyúttal kérjük a népek sorsának Intézőjét, hogy a karácsonyi béke egységét lopja be minden jószándékú magyar szívébe: kiolthatatlan öröklágnak. Úgy legyen! Jó munkát!

S. L. Rozsnyó. Laci pajtás, máskor vigyázz a jelzőkre. Vagy „kies“ vagy „kopár“ az ősz, de így együtt igen furesán hangzik. Meg azután a helyesírás is fontos dolog! **K. Sz. Beregszász.** A mustnak is fornia kell, amíg jó bor lesz belőle. A te versed egyelőre még csak zavaros forrongást árul el, a jövő fogja megmutatni, hogy érdemes volt-e barátságot kötni a műzsával. **S. Á. Érsekújvár.** Verselésed nagyon darabos még és összetéveszted a modorosságot a modernséggel. Aki igazi modern költő akar lenni, annak a régi nagyoknál kell kezdenie. Legnagyobb hibád, hogy még nem mentél keresztül ezen a szerves fej-

lődésen. **D. D. Pozsony.** Dehogy haragszom rád kedves Dusikám! A versed valahogy elkallódott, azért nem válaszoltam. Újabb beküldött írásaid hangulatosak, de a rím, kifejezés még kezdetleges. **Balázs András Újvár.** Kedves kis írásodat a decemberben újból megjelenő cserkésznap-tárban hozom. Jó lesz? **Haklik Ferenc, Budapest.** A lap új címédre is elment. Az előfizetési összeget, 25 koronát, póstautalványon küld be. Isten veled! **Sch. K., Kassa.** Stilusod jó, de keress megfelelőbb témát, amiről érdekesen lehet írni. A mostaniak nem váltak be. **Majercsik István, Nagylucka.** Dívatlapot a helybeli Kultúra könyvesbolt útján rendelhetsz. **S. L., Rozsnyó.** „Alkonyatkor“ c. versed rövid so-raival emlékeztet Petőfi „Az est“ című költeményére, de Lisznyai Kálmán modorában van megírva, amit Arany János Lisznyai Kálmánhoz c. gúnyversében már rég elítélt: „Kálmán, bár mán zengnél ennél verset szebbet!“ Neked is ezt tanácslom. **Gy. K., Újvár.** A „mindszenteki temető“ nem vált be. Több élmény, több cselekvés, mélyebb hangulat kell az ilyesmihez. **Schächter Nándor, Beregszász.** Majd, ha közlöm a fejtörő megfejtését, meg fogod látni, miként kell azt megfejteni. **F. L. Losonc.** Ha első osztályba jársz, mindenesetre dícséretet érdemel a versed. De nekünk magasabb színvonalú költemény kell, nem elég a szép rím és néhány szép gondolat. Majd ha nagyobb leszel! **J. J. Rimaszombat.** A fordítás meglehetősen sikerült, azonban a jó fordítónak nagy szókincsel és kiváló forma-érzékkel kell rendelkeznie. Ha sikerül ezeket a tulajdonságokat idővel elsajátítanod, közölheted is írsz majd. **V. L. Rimaszombat.** Van tehetséged, Laci pajtás, csak nem tudsz mértéket tartani. Legújabb versednek az a hibája, hogy nagyon hangos, ami sehogysem illik kozzad. **P. Z. Losonc.** Versed még kezdetleges, hangulata elesévelt és kifejezéseite mesterkélték. Őszinteségre törekedj! **P. R. Losonc.** Versed csattanója jó, egyébként a stilusod döcögős és néha prózává sekélyesedik. **F. K. Losonc.** A versben kifejezett gondolat nem új, kidolgozása is meglehetősen gyarló. Jobbat kérünk! **Présztács József Újvár.** Nehezebb rejtvényt küldj, ilyen már volt!

A Mi Lapunk szerkesztősége és kiadóhivatala: Lučenec (Losonc) Madách-utca 11. E címre küldendők. A Mi Lapunk részere szánt kéziratok, levelek, rejtvény megfejtések, pályázatok, hirdetések, előfizetési bejelentések stb.

Tamás Lajos társszerkesztő címe: Bratislava (Pozsony) Hosszú-utca 23. szám II.

Fenyves Pál dr. főmunkatárs címe: Budapest (Magyarország) IV., Egyetem-utca 4., I.

Iaptalajdonos és felelős szerkesztő: Scherer Lajos Lučenec (Losonc) Madách-utca 11.

Belföldi előfizetés: Egyes szám ára 2 Ké. Egész évre 20 Ké. A pénzt legcélszerűbb a 210698 sz. postatakarókszámra csekkjén beküldeni.

Külföldi előfizetés: 25 Ké (átszámítva Magyarországra 56000 mK = 450 pengő, Romániába 176 leu). A pénzt legcélszerűbb postautalványon küldeni.

A Mi Lapunk megjelenik (július és augusztus kivételével) minden hó elsőjén.